

Ієрарх Кіпрської Церкви видав книгу про українське церковне питання

Центром досліджень Кіккського монастиря (Кіпрська Православна Церква) було опубліковано працю ігумена обителі митрополита Кіккського і Тіллирійського Никифора "Сучасне українське питання та його рішення згідно божественних і священних канонів" (Нікосія 2020, 233 с.).

Митрополит Никифор, один з найбільш шанованих ієрархів Кіпрської Церкви, бачить свою головну мету в збереженні єдності Православ'я, і з першої сторінки саме йому присвячує свою працю: "Єдності Православ'я - на знак подяки і з благоговінням присвячується".

Він особливо підкреслив, що в роботі над настільки гострим для Церкви питанням керувався архієрейським сумлінням і свідомістю довгу, прагнув зберегти неупередженність дослідника: "Це просте і смиренне, позбавлене честолюбства дослідження не бачить іншої для себе честі, як представити - без замовчування і таємних намірів - православним віруючим, які живуть в тіні розколу, ті вихідні елементи українського церковного питання, які їм необхідні, щоб скласти собі

повну і вірну уяву, згідно священно- канонічного Передання Православної Церкви - й керуватися ним у своїх подальших діях... Його мета - не прикрашати чи драматизувати, але піднести правду неупередженно, а саме без упередження, симпатій чи антипатій. Я пишу, за словом божественного апостола, відверто, як від Бога, перед Богом (2 Кор. 2,17). Із смиреним зусиллям розкрити це питання, наскільки це необхідно, ми будемо керуватися священними канонами Вселенських Соборів, Помісних Соборів, які мають вселенський авторитет, канонами богоносних Отців і відповідною загальною і спеціальною бібліографією з цієї тематики. А коли знадобиться, звернемося до Слова Божого, яке приховане, подібно скарбу, у Священному Письмі Старого і Нового Заповіту ".

Митрополит Кіккський визнає, що публікація книги може стати для нього небезпечною: навести гнів сильних цього світу, викликати крайнє роздратування зі сторони "націоналістів та інших перекручувачів істини", послужити приводом до упередженої критики і навіть наклепів на нього - але висловлює готовність прийняти погрози і паплюження з мужністю і подякою Богові. Він твердо впевнений, що " триумф зла має тимчасову природу ".

Основна змістовна частина книги включає в себе наступні глави:

" До церковної юрисдикції якого Патріархату належить Україна?"

"Хто має право надання автокефалії, і за яких передумов?"

" Чи має Вселенський Патріарх Константинополя канонічне право приймати апеляційні клопотання поза своїми кордонами?"

" Розрив церковного спілкування між Православними Церквами "

" Хто є Главою Єдиної, Святої, Соборної і Апостольської Церкви"

" Традиція Розширеного Синоду Ендимуси Константинополя"

" Соборна і ієрархічна структура Православної Кафолічної Церкви".

Уникаючи політизації питання і виходячи з одних тільки історичних і богословсько - канонічних аргументів, автор досліджує всі ключові аспекти можливого рішення українського церковного питання: юрисдикційну належність канонічної території України, порядок надання автокефалії, розгляд апеляцій в Православної Церкві, канонічні підстави до розірвання євхаристійного спілкування, проблему першості в Церкві і межі повноважень Константинопольського Патріархату.

У своїй праці митрополит Никифор приходять до наступних висновків:

Українська Православна Церква складає канонічну територію Московського Патріархату, а намагання Константинопольського Патріархату відкликати своє рішення від 1686 року про передачу Київської митрополії є антиканонічним і не має сили;

надання автокефалії представникам українського розколу суперечить канонам і церковній практиці;

прийняття апеляцій від позбавлених сану і преданих анафемі осіб без їх покаяння суперечить канонам; рівним чином антиканонічною є претензія Константинопольського Патріархату на прийняття апеляцій з інших Помісних Церков;

надання автокефалії українському розколу не "навернуло український народ у канонічне русло", як це стверджує Константинопольський Патріарх, а навпаки спричинило "катастрофічний поділ Української Церкви і болючий розкол її христоіменитої повноти", а також загрожує розколом світовому Православ'ю;

одностороннє надання автокефалії похитнуло авторитет Константинопольського Патріархату як центру координації світового Православ'я;

розрив євхаристійного спілкування з Константинопольським Патріархатом зі сторони Московського Патріархату обґрунтований канонічно;

нова претензія Константинополя на "першість без рівних" підмінює першість служіння першістю влади і підриває соборність Церкви; новий догмат про те, що нібито Патріарх Константинопольський є Головою Церкви, суперечить православній догматиці, екклезіології та канонічному праву; узурпація влади Патриархом Варфоломієм на канонічній території України суперечить духу Критського Собору. Довг грецькомовних Помісних Церков - підтримати канонічні права Руської Церкви;

підтримка рішень Константинопольського Патріархату з міркувань грецького патріотизму буде проявом ересі етнофілетизму, засудженої Константинопольським Собором у 1872 році.

Джерело: <https://mospat.ru/ua/news/45257/>